TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2009. gada 15. decembrī *

Lieta C-294/05

par prasību sakarā ar valsts pienākumu neizpildi atbilstoši EKL 226. pantam, ko 2005. gada 20. jūlijā cēla

Eiropas Komisija, ko pārstāv L. Strēma van Līra [*L. Ström van Lier*] un P. Dejmeka [*P. Dejmek*], kā arī G. Vilmss [*G. Wilms*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja,

pret

Zviedrijas Karalisti, ko pārstāv A. Kruse [*A. Kruse*] un A. Falka [*A. Falk*], pārstāvji,

atbildētāja,

* Tiesvedības valoda — zviedru.

ko atbalsta

Vācijas Federatīvā Republika, ko pārstāv M. Lumma [*M. Lumma*], pārstāvis,

Somijas Republika, ko pārstāv J. Heliskoski [*J. Heliskoski*], pārstāvis,

Dānijas Karaliste, ko pārstāv J. Molde [*J. Molde*], pārstāvis,

personas, kas iestājušās lietā.

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs V. Skouris [*V. Skouris*], palātu priekšsēdētāji A. Ticano [*A. Tizzano*], H. N. Kunja Rodrigess [*J. N. Cunha Rodrigues*], K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], E. Levits un K. Toadere [*C. Toader*], tiesneši K. V. A. Timmermanss [*C. W. A. Timmermans*], E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*] (referents), M. Ilešičs [*M. Ilešič*], J. Malenovskis [*J. Malenovský*] un U. Lehmuss [*U. Lõhmus*],

ģenerāladvokāts D. Ruiss-Harabo Kolomers [*D. Ruiz-Jarabo Colomer*],
sekretāre S. Stremholma [*C. Strömholm*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2008. gada 25. novembra tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2009. gada 10. februāra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Prasības pieteikumā Eiropas Kopienu Komisija lūdz Tiesu konstatēt, ka, nekonstatējot un neveicot no laikposmā no 1998. gada 1. janvāra līdz 2002. gada 31. decembrim importētā kara aprīkojuma un civila un militāra lietojuma precēm neiekasēto pašu resursu maksājumu, kā arī nesamaksājot ar šo pašu resursu neiemaksāšanu Komisijai saistītos nokavējuma procentus, Zviedrijas Karaliste nav izpildījusi attiecīgi Padomes 1989. gada 29. maija Regulā (EEK, Euratom) Nr. 1552/89, ar ko īsteno Lēmumu 88/376/EEK, Euratom par Kopienu pašu resursu sistēmu (OV L 155, 1. lpp.), kas grozīta ar Padomes 1996. gada 8. jūlija Regulu (Euratom, EK) Nr. 1355/96 (OV L 175, 3. lpp.; turpmāk tekstā — "Regula Nr. 1552/89"), 2. un 9.–11. pantā līdz 2000. gada 31. maijam, kā arī pēc šī datuma tajos pašus pantos Padomes 2000. gada 22. maija Regulā (EK, Euratom) Nr. 1150/2000, ar ko īsteno Lēmumu 94/728/EK, Euratom par Kopienu pašu resursu sistēmu (OV L 130, 1. lpp.), paredzētos pienākumus.

Atbilstošās tiesību normas

Kopienu tiesiskais regulējums

2 2. panta 1. punktā Padomes 1988. gada 24. jūnija Lēmumā 88/376/EEK, Euratom par Kopienu pašu resursu sistēmu (OV L 185, 24. lpp.) un Padomes 1994. gada 31. oktobra

Lēmumā 94/728/EK, Euratom par Kopienu pašu resursu sistēmu (OV L 293, 9. lpp.) ir paredzēts:

"[Kopienu] budžetā iekļaujamos pašu resursus veido šādi ieņēmumi:

[..]

b) Kopīgā muitas tarifa nodevas un citas nodevas, ko Kopienas iestādes noteikušas vai paredz noteikt attiecībā uz tirdzniecību ar trešām valstīm, un muitas nodokļi par precēm, uz kurām attiecas Eiropas Ogļu un tērauda kopienas dibināšanas līgums;

[..]."

3 Padomes 1992. gada 12. oktobra Regulas (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi (OV L 302, 1. lpp.; turpmāk tekstā — "Kopienu Muitas kodekss") 20. pantā ir noteikts:

"1. Muitas parāda rašanās gadījumā likumā noteikto muitas nodokļu pamats ir Eiropas Kopienu muitas tarifs.

[..]

3. Eiropas Kopienu muitas tarifā ietilpst:

a) kombinētā preču nomenklatūra;

[..]

c) likmes un citi maksas elementi, ko parasti piemēro kombinētajā nomenklatūrā iekļautajām precēm attiecībā uz:

— muitas nodokļiem

[..]

d) preferenciāli tarifa pasākumi, ko atsevišķām valstīm vai valstu grupām paredz līgumi ar Kopienu, kuros paredzēta tarifa preferenču režīma piešķiršana;

e) preferenciāli tarifa pasākumi, kurus Kopiena atsevišķām valstīm, valstu grupām vai teritorijām noteikusi vienpusēji;

f) autonomi neuzlikšanas pasākumi atsevišķām precēm uzliekamo ievedmuitas nodokļu samazināšanai vai atbrīvošana no tiem;

g) citi tarifa pasākumi, kurus nosaka citi Kopienas tiesību akti.

[..]"

4 Kopienu Muitas kodeksa 217. panta 1. punktā ir noteikts:

"Ikvienu muitas parāda rezultātā radušos ievedmuitas vai izvedmuitas nodokļa summu, turpmāk sauktu "nodokļa summa", muitas dienesti aprēķina, tiklīdz to rīcībā ir nepieciešamie dati, un ieraksta uzskaites dokumentos vai jebkurā citā līdzvērtīgā dokumentā (iegrāmatošana).

[..]"

5 Saistībā ar Kopienu pašu resursu nodošanu Komisijas rīcībā Eiropas Savienības Padome pieņēma Regulu Nr. 1552/89, kas bija piemērojama laikposmā, par kuru ir šī

lieta, līdz 2000. gada 30. maijam. Šī regula, sākot no 2000. gada 31. maija tika aizstāta ar Regulu Nr. 1150/2000, ar ko tiek kodificēta Regula Nr. 1552/89, negrozot tās saturu.

6 Regulas Nr. 1552/89 2. pantā ir paredzēts:

"1. Šīs regulas piemērošanai Kopienas pašu resursu prasījumus, kas minēti Lēmuma 88/376/EEK, Euratom 2. panta 1. punkta a) un b) apakšpunktā, nosaka, līdzko ir izpildīti muitas noteikumos paredzētie nosacījumi par prasījumu iekļaušanu kontos un paziņošanu debitoram [parādniekam].

1.a Diena, kas jāņem vērā 1. punktā paredzētajai noteikšanai, ir diena, kurā izdara ierakstu muitas noteikumos paredzētajās norēķinu grāmatās.

[..]"

7 Šīs regulas 9. panta 1. punktā ir noteikts:

"Saskaņā ar 10. pantā paredzēto kārtību dalībvalstis pašu resursus ieraksta kredītā kontā, ko Komisijas vārdā atver dalībvalsts kasē vai iestādē, ko tā norīkojusi.

Šo kontu apkalpo par brīvu."

8 Saskaņā ar šīs regulas 10. panta 1. punktu:

"Pēc tam, kad, piemērojot Lēmuma 88/376/EEK, Euratom 2. panta 3. punktu, kā iekasēšanas izmaksas atskaitīti 10 %, minētā lēmuma 2. panta 1. punkta a) un b) apakšpunktā minēto pašu resursu ierakstīšanu izdara ne vēlāk kā pirmajā darba dienā pēc 19. datuma, kas ir otrajā mēnesī pēc mēneša, kurā saskaņā ar šīs regulas 2. pantu tika noteikts [konstatēts] prasījums.

[..]"

9 Regulas Nr. 1552/89 11. pantā ir noteikts:

"Par visiem kavējumiem, izdarot ierakstus 9. panta 1. punktā minētajā kontā, attiecīgai dalībvalstij jāmaksā procenti, kuru likme atbilst par diviem punktiem paaugstinātai procentu likmei, kuru attiecīgās dalībvalsts valūtas tirgū piemēro valsts īstermiņa kredīta operācijām, brīdī, kad beidzies termiņš. Par katru kavējuma mēnesi šo likmi palielina par 0,25 punktiem. Palielināto likmi piemēro visam kavējuma periodam [laikam]."

10 Saskaņā ar Regulas Nr. 1150/2000 22. pantu:

"Regula (EEK, Euratom) Nr. 1552/89 tiek atcelta.

Atsauces uz minēto regulu uzskata par atsaucēm uz šo regulu, un tās būtu jālasa saskaņā ar pielikuma A daļā ietverto korelācijas tabulu."

11 Tādējādi, izņemot to, ka Regulās Nr. 1552/89 un Nr. 1150/2000 ir atsauces attiecīgi vienā uz Lēmumu 88/376 un otrā uz Lēmumu 94/728, šo abu regulu 2. un 9.–11. pants būtībā ir identiski.

12 Ar Padomes 2000. gada 29. septembra Lēmumu 2000/597/EK, Euratom par Eiropas Kopienu pašu resursu sistēmu (OV L 253, 42. lpp.) Regulas Nr. 1150/2000 10. panta 1. punktā paredzētā 10 % likme tika palielināta līdz 25 %.

13 Šī lēmuma motīvu pirmajā punktā ir noteikts:

"Eiropadomes sanāksmē Berlīnē 1999. gada 24. un 25. martā tika izdarīti secinājumi, *inter alia*, par to, ka Kopienas pašu resursu sistēmai vajadzētu būt taisnīgai, atklātai [pārskatāmai], rentablai un vienkāršai, kā arī pamatotai ar kritērijiem, kuri vislabāk atspoguļotu katras dalībvalsts iespējas [spēju] veikt iemaksas."

14 Padomes 2003. gada 21. janvāra Regulas (EK) Nr. 150/2003 par noteiktiem ieročiem un militārajam ekipējumam paredzēto ievedmuitas nodokļu atlikšanu (OV L 25, 1. lpp.), kas pieņemta uz EKL 26. panta pamata, preambulas piektajā apsvērumā ir noteikts:

"Lai būtu iespējams aizsargāt dalībvalstu militāro noslēpumu, jānosaka īpaša administratīva procedūra nodokļu atlikšanas iespēju piešķiršanai. Tās dalībvalsts kompetentās iestādes, kurai paredzēti ieroči vai militārais ekipējums, deklarācija, kas vienlaikus ir arī Muitas kodeksa paredzētā muitas deklarācija[,] būtu pietiekams garants šo prasību ievērošanai. Deklarāciju iesniedz sertifikāta veidā. Jānosaka forma, kādā šim sertifikātam jābūt, lai saistībā ar deklarāciju būtu iespējams izmantot arī datu apstrādes metodes."

15 Šīs regulas 1. pantā ir paredzēts:

"Šajā regulā ir izklāstīti noteikumi [nosacījumi] par noteiktiem ieročiem un militārajam ekipējumam, ko no trešām valstīm ieved par militāro aizsardzību atbildīgas dalībvalstu iestādes vai citas iestādes šo iestāžu vārdā, paredzēto ievedmuitas nodokļu autonomo atlikšanu."

16 Šīs regulas 3. panta 2. punktā ir arī noteikts:

"Neatkarīgi no 1. punkta militāras konfidencialitātes dēļ sertifikātu un ievestos izstrādājumus var iesniegt citām iestādēm, ko šim nolūkam norādījusi ievedēja dalībvalsts. Šādos gadījumos kompetentā iestāde, kas izsniegusi sertifikātu, līdz katra gada 31. janvārim un 31. jūlijam iesniedz savas dalībvalsts muitas dienestiem kopsavilkuma ziņojumu par ievestajiem izstrādājumiem. Ziņojumam jāaptver 6 mēnešu periods, kas beidzas iepriekšējā mēnesī pirms ziņojuma iesniegšanas

termiņa. Tajā jānorāda sertifikātu numuri un izsniegšanas datumi, ievešanas datumi, kā arī ar šiem sertifikātiem ievesto izstrādājumu kopējā vērtība un bruto svars."

17 Saskaņā ar tās 8. pantu Regulu Nr. 150/2003 piemēro no 2003. gada 1. janvāra.

Pirmstiesas procedūra

18 Ar 2001. gada 20. decembra vēstuli Komisija norādīja Zviedrijas Karalistei, ka atbrīvojums no muitas nodokļa militārā aprīkojuma importam, par ko ir strīds, kopš 1998. gada ir radījis Kopienai pašu resursu zaudējumu. Tā aicināja šo dalībvalsti aprēķināt neiekasētās summas par budžeta gadiem, skaitot no 1998. finanšu gada, un nodot tās Komisijas rīcībā līdz 2002. gada 31. martam. Tā arī norādīja Zviedrijas iestādēm, ka, piemērojot Regulas Nr. 1150/2000 11. pantu, ir maksājami nokavējuma procenti, skaitot no šī pēdējā minētā datuma.

19 Savā 2002. gada 11. marta atbildē Zviedrijas Karaliste pauda uzskatu, ka saskaņā ar EKL 296. panta 1. punkta b) apakšpunktu tai ir ļauts neiekasēt muitas nodokļus, importējot militāro aprīkojumu un civila un militāra lietojuma preces.

20 Ar 2003. gada 31. marta vēstuli Komisija atkārtoja savu sākotnējo lūgumu par attiecīgo produktu importu pirms 2003. gada 1. janvāra, jo uz laikposmu pēc šī datuma attiecas Regula Nr. 150/2003.

21 Savā 2003. gada 3. septembra atbildē Zviedrijas Karaliste saglabāja savu nostāju un paziņoja, ka negrasās rīkoties atbilstoši Komisijas atgādinājumam.

22 Ar 2003. gada 17. oktobra vēstuli Komisija pieprasīja Zviedrijas Karalistei nodot Komisijas rīcībā pašu resursus, kas tai pienākas saskaņā ar EKL 26. pantu un Kopienu Muitas kodeksa 20. pantu, jo Zviedrijas Karaliste, pārkāpjot šos pantus, vienpusēji bija atbrīvojusi divējāda — civila un militāra — lietojuma preču importu no nodokļa.

23 Savā 2003. gada 15. decembra atbildē Zviedrijas Karaliste uzturēja spēkā savu viedokli.

24 Iepazinusies ar Zviedrijas Karalistes atbildi, Komisija 2004. gada 9. jūlijā izdeva argumentētu atzinumu divās pārkāpuma procedūrās, proti, procedūrā par importu, atbrīvojot no nodokļiem tieši militārām vajadzībām paredzēto materiālu, un procedūrā par importu, atbrīvojot no nodokļiem divējāda — civila un militāra — lietojuma preces, aicinot šo dalībvalsti veikt pasākumus, kas nepieciešami, lai izpildītu šī atzinuma prasības divu mēnešu termiņā no tā saņemšanas brīža. Šī dalībvalsts 2004. gada 3. septembrī atbildēja, atkārtojot un precizējot iepriekš sniegtos apsvērumus.

25 Ņemot vērā tādējādi Zviedrijas Karalistes norādītos faktus, Komisija, uzskatot, ka šī dalībvalsts nav izpildījusi argumentētā atzinuma prasības, cēla šo prasību.

26 Ar rīkojumu, kas datēts ar 2007. gada 13. septembri, Tiesas priekšsēdētājs Vācijas Federatīvajai Republikai, Somijas Republikai un Dānijas Karalistei atļāva iestāties lietā Zviedrijas Karalistes prasījumu atbalstam.

Par prasību

Lietas dalībnieku argumenti

27 Komisija norāda, ka Zviedrijas Karaliste kļūdaini atsaucas uz EKL 296. pantu, lai atteiktos maksāt muitas nodokļus, jo to iekasēšana nav šīs dalībvalsts būtisko drošības interešu apdraudējums.

28 Komisija uzskata, ka tādi pasākumi, ar kuriem tiek izveidotas atkāpes vai izņēmumi, kā EKL 296. pants, ir jāinterpretē šauri. Tādējādi attiecīgajai dalībvalstij, kura atsaucas uz šī panta piemērojamību, esot jāpierāda, ka tā izpilda visus šajā pantā paredzētos nosacījumus, ja tā grasās atkāpties no Kopienu Muitas kodeksa 20. panta, kurā ietverts vispārējais nodokļu iekasēšanas princips, kas noteikts EKL 26. pantā.

29 Komisija uzsver, ka Zviedrijas Karalistes argumentācija par bažām par muitas deklarācijā norādītās informācijas izplatīšanu un par to, ka kontroles procedūras varētu novest pie tā, ka Kopienas iestādes varētu apdraudēt militāro noslēpumu, ir nepamatota.

30 Komisija piebilst, ka Zviedrijas Karaliste pilnībā bija spējīga organizēt muitas nodokļu, par ko ir strīds, iekasēšanu tādējādi, lai tiktu nodrošināta nosūtītās informācijas konfidencialitāte, uzticot kompetentās muitas iestādes funkcijas kādai militārai iestādei.

31 Komisija uzskata, ka Zviedrijas Karaliste nav pierādījusi, kā, pirmkārt, saistības, ko tā ir uzņēmusies saskaņā ar starptautiskiem līgumiem, un, otrkārt, tās pienākumi pašu resursu jomā varēja būt nesaderīgi. Tas pats attiecas uz argumentu, ka šie pēdējie

minētie pienākumi būtiski apdraudot šīs dalībvalsts starptautiskās sadarbības projektus, kā arī būtiskas Zviedrijas Karalistes drošības un aizsardzības politikas intereses.

32 Komisija norāda, ka tas, ka Zviedrijas Karaliste nav iekasējusi attiecīgos muitas nodokļus, rada nevienlīdzību starp dalībvalstīm to attiecīgo ieguldījumu Kopienu budžetā aspektā. Turklāt fakts, ka kāda dalībvalsts atbrīvo no muitas nodokļa militārā aprīkojuma un divējāda — civila un militāra — lietojuma preču importu, lai samazinātu to izmaksas, parādot, ka šī dalībvalsts neievēro savus Kopienu budžeta kopfinansējuma pienākumus.

33 Kā uzskata Komisija, Zviedrijas Karalistei ir jāsniedz konkrēti un detalizēti pierādījumi par to, ka tās noteiktie pasākumi, ar kuriem Kopienu budžetam tiek liegti pašu resursi, bija neizbēgami būtisku tās drošības interešu aizsardzībai. Zviedrijas Karaliste šajā sakarā šādus pierādījumus neesot sniegusi. Turklāt fakts, ka citas dalībvalstis, kuru situācija ir līdzīga dalībvalsts atbildētājas situācijai, iekasē un pārskaita muitas nodevas par militārā aprīkojuma importu, tādējādi neapdraudot to drošību, Zviedrijas Karalistes argumentāciju šajā sakarā padarot nebūtisku.

34 Komisija arī norāda, ka, lai gan ar Regulu Nr. 150/2003, kas pamatota ar EKL 26. pantu, tiek izveidots muitas nodokļu iekasēšanas par noteikta militāra aprīkojuma importu atlikšanas mehānisms, ieviešot sertifikātu vai muitas deklarāciju sistēmu, tajā tomēr nav neviena vispārēja noteikuma, ar ko dalībvalstīm tiktu piešķirtas tiesības brīvi noteikt no nodokļa atbrīvojamās preces.

35 Zviedrijas Karaliste uzskata, ka EKL 296. pants ļauj tai noteikt pasākumus ar mērķi aizsargāt būtiskas tās drošības intereses. Tādējādi saskaņā ar šo pantu esot pamatoti atbrīvot no muitas nodokļa militārā aprīkojuma importu. Šī panta mērķis esot nodrošināt dalībvalstu rīcības brīvību atsevišķās jomās, kas skar to valsts aizsardzību un

drošību. Fakts, ka šis pants ir EK līguma vispārējo un noslēguma pantu vidū, apstiprinot tā vispārējo piemērojamību un tā iedarbību uz visiem šī līguma un atvasināto tiesību vispārpiemērojamajiem noteikumiem.

36 Lai pamatotu savu prasījumu par EKL 296. panta 1. punkta b) apakšpunkta piemērošanu, Zviedrijas Karaliste norāda, ka muitas nodokļu iekasēšana, importējot militāro aprīkojumu, sadārdzinot šī aprīkojuma iegādi un tādējādi samazinot tās armijas operatīvo kapacitāti. Tiešs papildu apgrūtinājums valsts aizsardzības budžetam, ko rada attiecīgie muitas nodokļi, apdraudot Zviedrijas Karalistes rīcības brīvību aizsardzības aprīkojuma iegādes jomā.

37 Zviedrijas Karaliste uzskata, ka tās militārā neitralitāte piešķir valsts aizsardzībai stratēģisku lomu drošības politikas ietvaros. Tā savas platības dēļ šī dalībvalsts, lai sasniegtu valsts mērķus drošības un aizsardzības jomā, esot atkarīga no sadarbības starptautiskā līmenī. Šajā sakarā šī valsts norāda, ka konfidencialitātes pienākums, kuram tā sevi uzskata par pakļautu, traucē paziņot Komisijai informāciju par importētajām precēm un ka, ja Zviedrijas Karaliste nepildītu šo pienākumu, tas varētu apdraudēt sadarbības un tirdzniecības attiecību ar atsevišķām trešām valstīm turpināšanu militārajā jomā.

38 Zviedrijas Karaliste uzskata, ka Regulas Nr. 150/2003 pieņemšana apstiprina nepieciešamību ievērot dalībvalstu drošības intereses un to tiesības vajadzības gadījumā atsaukties uz konfidencialitāti.

39 Zviedrijas Karaliste uzskata, ka pirms Regulas Nr. 150/2003 stāšanās spēkā nevienā Kopienu normā nebija ļauts dalībvalstij vajadzības gadījumā noteikt pasākumus, kas vajadzīgi, lai ņemtu vērā būtiskas tās drošības intereses, importējot militāro aprīkojumu. Kā uzskata šī dalībvalsts, uz šīm interesēm bija attiecināms EKL

296. pants un neesot bijis nekādas citas izvēles kā vien valsts līmenī un, pamatojoties uz EKL 296. pantu, paredzēt atbrīvojumu no muitas nodokļa, importējot militāro aprīkojumu.

Tiesas vērtējums

40 Kopienu Muitas kodeksā ir paredzēta muitas nodokļu iekasēšana par tādu preču militārām vajadzībām importu, par ko ir [šī] lieta, no trešām valstīm. Nevienā Kopienu muitas regulējuma noteikumā attiecībā uz importa, par ko ir strīds, laikposmu, proti, tam esot no 1998. gada 1. janvāra līdz 2002. gada 31. decembrim, nav paredzēts īpašs atbrīvojums no ievedmuitas nodokļa šī veida precēm. Tādējādi šajā laikposmā nebija arī skaidri izteikta atbrīvojuma no pienākuma iemaksāt kompetentajām iestādēm pienākošos nodokļus, vajadzības gadījumā papildinot tos ar nokavējuma procentiem.

41 Turklāt no tā, ka tika pieņemta Regula Nr. 150/2003, kurā ir paredzēts atlikt muitas nodokli par noteiktiem ieročiem un militāro aprīkojumu, sākot ar 2003. gada 1. janvāri, var secināt, ka Kopienu likumdevējs pamatojās uz pieņēmumu, ka pirms šī datuma bija pienākums pārskaitīt šīs nodevas.

42 Zviedrijas Karaliste nevienā brīdī nav noliegusi importa, par kuru ir strīds, esamību aplūkotajā laikposmā. Šī dalībvalsts apstrīd vienīgi Kopienu tiesības uz attiecīgajiem pašu resursiem, argumentējot, ka saskaņā ar EKL 296. pantu pienākums maksāt muitas nodokļus par bruņojuma aprīkojuma importu no trešām valstīm radot ievērojamu apdraudējumu tās būtiskām drošības interesēm.

43 Lai gan saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru dalībvalstīm ir kompetence noteikt pienācīgus pasākumus, lai nodrošinātu to iekšējo un ārējo drošību, no tā neizriet, ka šādi pasākumi tiek pilnībā izslēgti no Kopienu tiesību piemērošanas jomas (skat.

1999. gada 26. oktobra spriedumu lietā C-273/97 *Sirdar*, *Recueil*, I-7403. lpp., 15. punkts, un 2000. gada 11. janvāra spriedumu lietā C-285/98 *Kreil*, *Recueil*, I-69. lpp., 15. punkts). Kā Tiesa jau ir secinājusi, atkāpes, kas piemērojamas valsts drošības apdraudējuma gadījumos, ir paredzētas EKL 30., 39., 46., 58., 64., 296. un 297. pantā, kas attiecas uz skaidri noteiktiem izņēmuma gadījumiem. No šiem pantiem nevar secināt, ka Līgumā ir paredzēts vispārējs izņēmums, saskaņā ar kuru no Kopienu tiesību piemērošanas jomas tiek izslēgti visi pasākumi, kas veikti valsts drošības apsvērumu dēļ. Ja tiktu atzīts šāds izņēmums, neraugoties uz Līguma noteikumu īpašajiem nosacījumiem, tas varētu apdraudēt Kopienu tiesību saistošo raksturu un to vienveidīgu piemērošanu (skat. 2003. gada 11. marta spriedumu lietā C-186/01 *Dory*, *Recueil*, I-2479. lpp., 31. punkts un tajā minētā judikatūra).

44 Turklāt EKL 296. un 297. pantā paredzētās atkāpes saskaņā ar pastāvīgo judikatūru par atkāpēm no pamatbrīvībām (it īpaši skat. 2006. gada 31. janvāra spriedumu lietā C-503/03 Komisija/Spānija, Krājums, I-1097. lpp., 45. punkts; 2007. gada 18. jūlija spriedumu lietā C-490/04 Komisija/Vācija, Krājums, I-6095. lpp., 86. punkts, un 2008. gada 11. septembra spriedumu lietā C-141/07 Komisija/Vācija, Krājums, I-6935. lpp., 50. punkts) ir jāinterpretē šauri.

45 Konkrētāk, attiecībā uz EKL 296. pantu ir jānorāda, ka, lai gan tajā ir norādīts uz pasākumiem, kurus dalībvalsts var uzskatīt par vajadzīgiem būtisku savas drošības interešu aizsardzībai, vai informāciju, kuras izpaušanu tā uzskata par pretēju šīm interesēm, tas tomēr nebūtu jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalstīm tiek piešķirtas pilnvaras atkāpties no Līguma noteikumiem, tikai atsaucoties uz šīm interesēm.

46 Turklāt pievienotās vērtības nodokļa jomā Tiesa 1999. gada 16. septembra spriedumā lietā C-414/97 Komisija/Spānija (*Recueil*, I-5585. lpp.) ir konstatējusi pienākumu neizpildi, jo Spānijas Karaliste nebija pierādījusi, ka atbrīvojums no šī nodokļa bruņojuma, munīcijas un tikai militārai izmantošanai paredzēta aprīkojuma importam un iegādei, kas ir Spānijas tiesībās paredzēts atbrīvojums, saskaņā ar EKL 296. panta 1. punkta b) apakšpunktu bija pamatots ar nepieciešamību aizsargāt būtiskas šīs dalībvalsts drošības intereses.

47 Tādējādi tieši dalībvalstij, kura atsaucas uz EKL 296. panta priekšrocību, ir jāpierāda nepieciešamība izmantot šajā pantā paredzēto atkāpi ar mērķi aizsargāt būtiskas tās drošības intereses.

48 Saskaņā ar šiem apsvērumiem nevar pieļaut, ka kāda dalībvalsts aizbildinās ar militārā aprīkojuma padārdzināšanos sakarā ar muitas nodokļu piemērošanu šāda aprīkojuma importam no trešām valstīm, lai izvairītos no saviem pienākumiem saistībā ar finansiālo solidaritāti attiecībā uz Kopienu budžetu, kaitējot pārējām dalībvalstīm, kuras savukārt iekasē un maksā muitas nodokļus par šādu importu.

49 Attiecībā uz argumentu, ka Kopienu muitas procedūras nespējot nodrošināt Zviedrijas Republikas drošību, ņemot vērā ar eksportētājvalstīm noslēgtajos līgumos esošās konfidencialitātes klauzulas, ir jāuzsver, kā to pamatoti norādīja Komisija, ka muitas sistēmas piemērošana paredz Kopienu un valsts ierēdņu iesaistīšanos, kuriem attiecīgā gadījumā ir konfidencialitātes pienākums, apstrādājot jutīgus datus, lai aizsargātu būtiskas dalībvalstu drošības intereses.

50 Turklāt deklarācijas, kuras dalībvalstīm periodiski jāaizpilda un jānosūta Komisijai, nav tik precīzas, lai nodarītu kaitējumu kā šo valstu drošības, tā konfidencialitātes interesēm.

51 Šajos apstākļos un saskaņā ar EKL 10. pantu par dalībvalstīm noteikto pienākumu atvieglināt Komisijas uzdevumu veikšanu, nodrošinot Līguma ievērošanu, dalībvalstīm ir jānodod šīs iestādes rīcībā dokumenti, kas vajadzīgi, lai pārbaudītu Kopienu pašu resursu pārskaitījuma pareizību. Tomēr šāds pienākums, kā to savu secinājumu 168. punktā norādījis ģenerāladvokāts, nav šķērslis tam, lai dalībvalstis, izskatot katru

gadījumu atsevišķi, un ārkārtas gadījumā, pamatojoties uz EKL 296. pantu, varētu ierobežot pārsūtīto informāciju attiecībā uz atsevišķām dokumenta daļām vai neizpaust to vispār.

52 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, Zviedrijas Karaliste nav pierādījusi, ka ir izpildīti EKL 296. panta piemērošanai nepieciešamie nosacījumi.

53 Iepriekš izklāstītais par EKL 296. panta nepiemērojamību īpaši attiecībā uz militāras nozīmes aprīkojuma importu vēl jo vairāk ir pamatots attiecībā uz divējāda — civila un militāra — lietojuma aprīkojumu.

54 No iepriekš minētā izriet, ka, nekonstatējot un nesamaksājot Komisijai laikposmā no 1998. gada 1. janvāra līdz 2002. gada 31. decembrim neiekasētos pašu resursus par kara aprīkojuma un civila un militāra lietojuma preču importu, kā arī nesamaksājot nokavējuma procentus sakarā ar šo pašu resursu nenodošanu Komisijas rīcībā, Zviedrijas Karaliste nav izpildījusi attiecīgi līdz 2000. gada 31. maijam Regulas Nr. 1552/89 2. un 9.–11. pantā, kā arī pēc šī datuma — tajos pašos pantos Regulā Nr. 1150/2000 paredzētos pienākumus.

Par tiesāšanās izdevumiem

55 Atbilstoši Reglamenta 69. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Komisija ir prasījusi piespriest Zviedrijas Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā šai dalībvalstij spriedums ir nelabvēlīgs, tad jāpiespriež Zviedrijas Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

56 Atbilstoši šī paša panta 4. punkta pirmajai daļai Vācijas Federatīvā Republika, Somijas Republika un Dānijas Karaliste, kas iestājušās lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

1) nekonstatējot un nesamaksājot Eiropas Kopienu Komisijai laikposmā no 1998. gada 1. janvāra līdz 2002. gada 31. decembrim neiekasētos pašu resursus par kara aprīkojuma un civila un militāra lietojuma preču importu, kā arī nesamaksājot nokavējuma procentus sakarā ar šo pašu resursu nenodošanu Eiropas Kopienu Komisijas rīcībā, Zviedrijas Karaliste nav izpildījusi attiecīgi līdz 2000. gada 31. maijam Padomes 1989. gada 29. maija Regulas (EEK, Euratom) Nr. 1552/89, ar ko īsteno Lēmumu 88/376/EEK, Euratom par Kopienu pašu resursu sistēmu, kas grozīta ar Padomes 1996. gada 8. jūlija Regulu (Euratom, EK) Nr. 1355/96, 2. un 9.–11. pantā, kā arī pēc šī datuma — tajos pašos pantos Padomes 2000. gada 22. maija Regulā (EK, Euratom) Nr. 1150/2000, ar ko īsteno Lēmumu 94/728/EK, Euratom par Kopienu pašu resursu sistēmu, paredzētos pienākumus;

2) Zviedrijas Karaliste atlīdzina tiesāšanās izdevumus;

3) Vācijas Federatīvā Republika, Somijas Republika un Dānijas Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

[Paraksti]